

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobce: **Insolvenční správci v. o. s.**, IČO: 22800085,
sídlem Vlašimská 1925, 256 10 Benešov,
insolvenční správce dlužníka GHSH s. r. o., IČO: 27299724,
sídlem Hořetice 2, 438 01 Žiželice,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016, č. j. 55538/16/5200-11431-706481

takto:

- I.** Žaloba **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016, č. j. 55538/16/5200-11431-706481, jímž byl k jeho odvolání změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj, Územního pracoviště v Žatci, (dále jen „správce daně“) ze dne 28. 4. 2016, č. j. 1205286/16/2515-50523-108503, kterým byla společnosti GHSH s. r. o. (dále jen „dlužník“) za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 31. 12. 2012 podle pomůcek doměřena daň z příjmů právnických osob v částce 6 014 450 Kč, a tato daň byla žalovaným změněna

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

na částku 3 148 870 Kč a současně vznikla dlužníku povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně ve výši 702 185 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že v jeho případě byla metoda pomůcek pro stanovení daně použita zcela chybně. Pomůcky neumožňují svévoli správce daně, nýbrž precizní logickou operaci se známými skutečnostmi. Tento požadavek však správce daně ani žalovaný nesplnili. V rámci daňové kontroly zdaňovacího období roku 2011 navrhoval dlužník celou řadu důkazů, avšak žádný důkaz nebyl proveden. Správce daně nepočkal na rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci doměření daně za rok 2011. Takto použité pomůcky nebyly dostatečně přesvědčivé, což se prokázalo minimálně z velké části, neboť napadeným rozhodnutím byl platební výměr změněn a částka doměřené daně snížena. Správce daně měl k dispozici důkazy předložené dlužníkem v rámci daňové kontroly zdaňovacího období roku 2011 a tyto důkazy měly být použity jako pomůcka pro stanovení daňové povinnosti. Správce daně a potažmo žalovaný nepřípustně kombinovali metody stanovení daně, neboť dlužníkovi část daně stanovili na základě důkazů, které předložil dlužník v rámci daňového přiznání, a část byla doměřena podle pomůcek.
3. Dále žalobce uvedl, že pomůcky mohou být použity pouze za předpokladu, že daňový subjekt se správcem daně nespolupracuje a neplní své povinnosti. Správce daně i žalovaný byli informováni o tom, že jednatel dlužníka se zdržuje dlouhodobě v zahraničí. Jednatel dlužníka nemohl na výzvy správce daně reagovat a poskytnout mu součinnost. Správce daně tak měl v souladu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 86/2005 ustanovit dlužníkovi zástupce podle § 26 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“) neboť jednatel nemohl dlužníka zastupovat. Správci daně bylo navíc známo, že dne 9. 3. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení, a dlužník tak byl ze zákona omezen ve výkonu svých práv a neměl ještě ustanoveného insolvenčního správce. Správce daně i žalovaný postupovali nezákonně, neboť si byli vědomi skutečnosti, že dlužník nemůže reagovat, není náležitě zastoupen, a nemůže tak poskytnout součinnost.
4. Vzhledem k tomu, že při stanovení daně za použití pomůcek bylo vycházeno ze zjištění z roku 2011, uvedl žalobce i skutkové a právní důvody, na jejichž základě považuje doměření daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011 za nezákonné. Žalovaný i správce daně vycházeli dle jeho názoru ze zcela chybně zjištěného skutkového stavu a neunesli důkazní břemeno ohledně zjištění existence rozdílu mezi cenou sjednanou se společností GHS Handels GmbH (dále jen „GHS Handels“) a cenou obvyklou na trhu. Žalovaný při posuzování, zda byly prodeje společnosti GHS Handels realizovány v souladu s § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), či nikoli, vůbec nepostupoval tak, aby se přiblížil co možná nejvíce skutečné pravdě o věci. Odmítl relevantní důkazy, a to například znalecké posudky znaleckého ústavu, komunikaci a vyjádření Bavorského zemského daňového úřadu. Správce daně svým nezákonným postupem způsobil faktickou likvidaci dlužníka, který se v důsledku vydání zajišťovacích příkazů ocitl v insolvenci a byl na něj prohlášen konkurs.
5. Z odmítnutých důkazů poukázal žalobce na znalecký posudek č. 1/810/2015 znaleckého ústavu TPA Horwath Valuation Service s. r. o. Žalovaný se s tímto důkazem vypořádal nedostatečným způsobem. Žalovaný argumentoval zcela účelově, když na jedné straně uvedl, že dlužník jednou tvrdí, že lze použít pro stanovení obvyklých cen ceny okurek nakládaček, a pak to ve stejném podání neguje, když uvádí, že nelze použít Situační a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výhledovou zprávu ZELENINA zpracovanou Ministerstvem zemědělství (dále jen „Zpráva“). Dlužník však pouze uváděl, že pokud by se měla stanovit cena obvyklá okurek nakládaček, měly by se použít údaje ve Zprávě, přičemž cena okurek pěstovaných žalobcem se bude pohybovat u spodní hranice cen okurek nakládaček. Dále měl žalobce za to, že mělo být jako důkaz provedeno vyrozumění Bavorského zemského daňového úřadu, který prováděl právě kontrolu transferových cen. Dlužníku bylo vytýkáno, že mění své argumenty v průběhu řízení, což však bylo dáno tím, že o daňové kontrole se společníci a statutární orgán dozvěděli po vydání zajišťovacích příkazů, a proto byl dlužník schopen předložit většinu důkazů až na konci daňové kontroly.

6. Dále žalobce uvedl, že měl být ustanoven znalec, neboť správní orgány nemohou mít dostatečné odborné znalosti, aby byly schopny posoudit, zda jsou okurky pěstované dlužníkem srovnatelné s okurkami salátovými polními uvedenými ve statistikách Státního zemědělského intervenčního fondu.
7. Žalobce měl za to, že bylo porušeno jeho právo nahlížet do spisu, neboť mu nebyly poskytnuty údaje o srovnatelném subjektu na trhu, který byl v řízení použit. Žalovaný rovněž porušil základní zásady správy daní, a to zásadu volného hodnocení důkazů, neboť je hodnotil pouze v neprospěch dlužníka, dále byla porušena i zásada materiální pravdy.
8. Závěrem žalobce uvedl, že žalovaný nedoručil výzvu k vyjádření se v rámci odvolacího řízení a seznámení se zjištěnými skutečnostmi ze dne 11. 11. 2016 žalobci – insolvenčnímu správci a doručil ji pouze dlužníkovi.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém posouzení věci. Jak plyne ze žalobou napadeného rozhodnutí, správce daně neměl pro stanovení daně žalobce za rok 2012 žádné podklady. Správce daně tedy přistoupil ke stanovení daně podle pomůcek, neboť v důsledku jednání žalobce bylo správcem daně znemožněno stanovit daň dokazováním, čímž byly splněny zákonné předpoklady pro stanovení daně podle pomůcek podle ustanovení § 98 odst. 1 daňového řádu. K míře, s jakou lze přezkoumávat použité pomůcky, se žalovaný vyjádřil zejména na straně 12 žalobou napadeného rozhodnutí. V posuzované věci byla správcem daně za pomůcky pojata zjištění z daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011. Námitka spočívající v podaném odvolání proti platebnímu výměru za rok 2011 nemůže být ve vztahu k použitým pomůckám relevantní již proto, že pomůckou není onen platební výměr samotný, ale zjištění, na nichž je platební výměr založen. Správce daně i žalovaný dospěli k závěru, že ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2012 bude v případě žalobce nejvhodnější pomůckou časově blízké a srovnatelné období roku 2011, za které byla daň stanovena dokazováním. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím snížil výši doměřené daně. Vzhledem k tomu, že žalovaný korigoval zjištění, na kterých je založeno stanovení daně z příjmů právnických osob žalobce za zdaňovací období roku 2011 a tato zjištění byla použita mezi pomůckami, musel žalovaný přistoupit i k adekvátnímu snížení daně za rok 2012. K námitce, že žalobci měl být ustanoven zástupce, se žalovaný vyjádřil na str. 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Zatímco v žalobcem citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 86/2005 správci daně vznikly pochybnosti o tom, kdo je oprávněn jednat za právnickou osobu, v posuzované věci tato okolnost nenastala. Ačkoliv byl jednatel žalobce mimo tuzemsko, mohl nadále kontrolovat obsah datové schránky, případně mohl udělit zmocnění někomu, kdo by byl schopen v řízení efektivně hájit jeho zájmy. Žalobce následně proti zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí brojí shodnými Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námitkami, jako to činí v žalobě směřující proti doměření daně ve zdaňovacím období za rok 2010 a 2011. Je-li předmětem přezkumu daně stanovené podle pomůcek toliko dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně a přiměřenosti použitých pomůcek, měl žalovaný za to, že žalobcem uplatněné námitky jdou vysoko nad rámec přezkumu v této věci.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
12. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
13. V roce 2013 byla u dlužníka zahájena daňová kontrola, jejímž předmětem byla daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 a 2011. V řízení bylo prokázáno a nijak ze strany dlužníka nebylo sporováno, že je propojen se společností GHS Handels, se kterou tvořil ve smyslu ustanovení § 23 odst. 7 ZDP spojené osoby, a tato společnost odebírala většinu produkce dlužníka. Dále bylo zjištěno, že nastavení cen v rámci transakcí týkajících se dodávání okurek a jahod dlužníkem společnosti GHS Handels není v souladu s principem tržního odstupu a ceny byly stanoveny nesprávně. Po provedeném daňovém řízení, jehož předmětem bylo doměření daně z příjmů právnických osob dlužníkovi za rok 2010 a 2011 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016, č. j. 55323/16/5200-11431-706481, jímž byly změněny dodatečné platební výměry správce daně ze dne 15. 2. 2016, č. j. 205322/16/2515-50523-108503 a č. j. 205683/16/2515-50523-108503, kterými byla dlužníkovi za zdaňovací období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 doměřena daň z příjmů právnických osob v částce 5 728 690 Kč, a tato byla žalovaným změněna na částku 2 005 070 Kč a současně vznikla dlužníku povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně ve výši 413 989 Kč; dále za zdaňovací období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 byla doměřena dlužníku daň z příjmů právnických osob v částce 6 014 450 Kč, a tato byla žalovaným změněna na 3 121 890 Kč a současně dlužníku vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně 628 729 Kč.
14. Správce daně se pokoušel v průběhu února a března 2016 zahájit u dlužníka daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012, avšak pro nesoučinnost dlužníka nebyla daňová kontrola zahájena. Vzhledem k tomu, že správce daně neměl k dispozici účetnictví dlužníka, zaslal dne 14. 4. 2016 dlužníkovi sdělení, ve kterém ho uvědomil o tom, že daň bude stanovena podle § 98 odst. 1 daňového řádu dle pomůcek. Při stanovení daně vycházel správce daně z účetní uzávěrky dlužníka za rok Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2011 a 2012, v nichž nezjistil podstatné rozdíly v předmětu a rozsahu činnosti. Na základě této skutečnosti vycházel správce daně při stanovení základu daně a daňové povinnosti roku 2012 z pomůcky, kterou se stala zjištění z daňové kontroly roku 2011.

15. Po zhodnocení skutkových a právních okolností případu dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.

16. Podle § 98 odst. 1 daňového řádu, nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Uplatnění tohoto postupu při stanovení daně se uvede ve výroku rozhodnutí.

Podle § 98 odst. 2 daňového řádu stanoví-li správce daně daň podle pomůcek, přihlédne také ke zjištěným okolnostem, z nichž vyplývají výhody pro daňový subjekt, i když jím nebyly uplatněny.

Podle § 98 odst. 3 daňového řádu pomůckami jsou zejména

- a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny,
- b) podaná vysvětlení,
- c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností,
- d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.

17. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se sice k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ale použitelné i pro daný případ vyplývají následující teze. Cílem a posláním pomůcek je s co největší mírou pravděpodobnosti stanovit základ daně a daň daňového subjektu, u něhož není možné stanovit daň dokazováním. Je nezbytné, aby pomůcky obsahovaly správné informace, byly relevantní ve vztahu ke skutečnosti a byly také správně hodnoceny. Správce daně je povinen stanovit daň pomocí pomůcek vždy, jsou-li splněny zákonné podmínky pro použití tohoto způsobu stanovení daně. Není vyloučeno, aby bylo údajů z účetnictví, které není úplné a průkazné, použito jakožto jedné z možných pomůcek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 184/2006-123; ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 18/2004-65; ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006-142, www.nssoud.cz).

18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 Afs 20/2014-40, www.nssoud.cz: *"Oprávnění daňového subjektu zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek je nutno posuzovat značně restriktivně. Je třeba mít na zřeteli okolnosti vyměřování daně pomocí pomůcek, tedy fakt, že k takovému způsobu vyměření daně přistoupí správce daně jen tehdy, jsou-li pro takový postup splněny zákonné podmínky, zejména jestliže daňový subjekt nesplnil své důkazní povinnosti. Za takové situace nemůže daňovému subjektu svědčit právo domáhat se použití konkrétních pomůcek, resp. napadat posléze z jakéhokoli libovolného důvodu výběr pomůcek provedený správcem daně. Správce daně pomůcky obstarává na základě své volné úvahy, bez součinnosti s daňovým subjektem, při výběru konkrétních pomůcek je limitován zákonem. Daňový subjekt tedy nemá právo účastnit se procesu výběru pomůcek pro stanovení jeho daňové povinnosti, navrhnout použitelné a vhodné pomůcky, a logicky mu nesvědčí ani právo domáhat se bez dalšího jiného, dle jeho názoru vhodnějšího, výběru pomůcek. Takové právo by mu svědčilo jen v případě, že by celková daňová povinnost stanovená dle pomůcek nebyla s ohledem na nepřiměřenost použitých pomůcek stanovena dostatečně spolehlivě."*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Soud konstatuje, že základní podmínkou pro možnost stanovení daně za užití pomůcek je nesplnění zákonných povinností daňovým subjektem. Mezi tyto povinnosti bezpochyby patří řádné vedení účetnictví v souladu se zákonem 563/1991 Sb., o účetnictví, dále například splnění povinnosti součinnosti při dokazování podle § 92 odst. 3 daňového řádu, splnění povinnosti součinnosti při zahájení daňové kontroly § 87 odst. 5 daňového řádu či podrobení se řádně prováděné daňové kontrole (obdobně Baxa, J., a kol.: Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011, komentář k § 98).
20. Soud v obecné rovině konstatuje, že použití účetnictví nebo zjištění z předchozího zdaňovacího období téhož daňového subjektu, kde byla daň zjištěna a doměřena dokazováním je přípustné, neboť výčet pomůcek uvedený v ustanovení § 98 odst. 3 daňového řádu je pouze demonstrativní a uvedený typ pomůcek umožňuje přiblížit se dostatečně k hospodářské situaci daňového subjektu. V daném případě použil správce daně účetní uzávěrku dlužníka za rok 2011 a zjištění z daňové kontroly za rok 2011 na jedné straně a účetní uzávěrku dlužníka za rok 2012 na straně druhé, aby posoudil, zda a v jaké míře došlo v roce 2012 ke změně v podnikání a poměrech dlužníka oproti roku 2011, přičemž dospěl k závěru, že k významným změnám nedošlo. Soud tento závěr vidí jako přezkoumatelný a správný, neboť i v roce 2012 docházelo k prodeji vlastní zemědělské výroby společnosti GHS Handels a dlužník neuvedl, že by došlo k výrazné změně charakteru nebo rozsahu jeho podnikatelské činnosti.
21. Správce daně pomůcky použil ve chvíli, když již byly vydány dodatečné platební výměry na daň z příjmů za rok 2010 a 2011, a byla tedy již do jisté míry konsolidována i důkazní situace. V odvolacím řízení proti uvedeným platebním výměrům za roky 2010 a 2011 sice došlo ke korekci závěrů správce daně a snížení daně z příjmů právnických osob, nicméně ke korekci došlo v návaznosti na to i v odvolacím řízení, kde byla předmětem nyní projednávání daň z příjmů právnických osob za rok 2012. Relevance použitých důkazů v daňovém řízení ve vztahu k roku 2011 jako pomůcek pro rok 2012 tak zůstala zachována.
22. Žalobce se domáhal především toho, že zjištění učiněná správcem daně za rok 2011 jsou nesprávná a nebylo možno je použít. K tomu soud poukazuje na to, že daňová povinnost daně z příjmů právnických osob stanovená pro rok 2011 byla stanovena pravomocně na základě dokazování, které se nepodařilo dlužníkovi ani žalobci zpochybnit, a to ani v řízení před soudem. Soud připomíná, že rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2016, jímž byly změněny dodatečné platební výměry na daň z příjmů za rok 2010 a 2011, již byly předmětem přezkumu zdejšího soudu, který žalobu proti tomuto rozhodnutí rozsudkem ze dne 9. 1. 2018, č. j. 15 Af 13/2017-49, zamítl (kasační stížnost nebyla podána). Soud dále konstatuje, že nebylo možno stanovit daň dokazováním pro rok 2012, když nebylo dlužníkem předloženo vůbec žádné účetnictví. Zjištění učiněná a důkazy provedené ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2011 nemohou sloužit jako důkazy k jinému zdaňovacímu období, k němuž nemají žádný vztah, ale mohou být pouze pomůckami, a tak tomu bylo i v projednávaném případě. Lze tedy učinit závěr, že použité pomůcky byly dostatečně objektivní, aby mohly být použity ke stanovení daně z příjmů dlužníka za rok 2012.
23. Samostatnou otázkou pak je to, zda byly tyto pomůcky použity oprávněně. Ve věci není sporu o tom a vyplývá to z předloženého správního spisu, že žalobce nesplnil své povinnosti, neboť neposkytoval součinnost k zahájení daňové kontroly ani neposkytl účetnictví k roku 2012. Žalobce se dovolával toho, že dlužníkovi měl být ustanoven

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zástupce podle § 26 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť dlužníkův jednatel nemohl za dlužníka jednat z důvodu pobytu v zahraničí a dne 9. 3. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení. Podle § 26 odst. 1 písm. b) daňového řádu správce daně ustanoví zástupce právnické osobě, která nemá osobu způsobilou jednat jejím jménem, popřípadě je-li sporné, kdo je k tomu oprávněn. Soud konstatuje, že nebyly podmínky pro ustanovení zástupce splněny, neboť pobyt jednatele v zahraničí neznamená, že by nebyl způsobilý jednat jménem dlužníka. Navíc doručování v předmětném daňovém řízení bylo prováděno datovými schránkami, které jsou přístupné dálkovým přístupem. K tomu je nutno dodat i to, že Sdělení o výsledku doměřovacího řízení ze dne 14. 4. 2016 bylo téhož dne nejen dodáno do datové schránky dlužníka, ale i doručeno téhož dne přihlášením se oprávněnou osobou do datové schránky dlužníka. Přesto zůstal dlužník v řízení pasivní a jeho procesní aktivitou bylo až podání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 28. 4. 2016. Soud dále konstatuje, že k ustanovení zástupce nebyl důvod ani pro to, že dne 9. 3. 2016 bylo pouze zahájeno insolvenční řízení, neboť tento samotný fakt nemá vliv na způsobilost dlužníka vystupovat v daňovém řízení. Takový účinek má až prohlášení konkursu (srov. § 245 odst. 1, odst. 3, § 246 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon), ke kterému došlo dne 29. 8. 2016, kdy byl zároveň ustanoven dlužníkovi i insolvenční správce (žalobce), se kterým bylo řádně následně v odvolacím řízení jednáno.

24. K rozsáhlé argumentaci žalobce směřující k nesprávnému zjištění skutkového stavu správcem daně a nesprávnému stanovení rozdílu mezi cenou sjednanou mezi společností GHS Handels a dlužníkem a cenou obvyklou na trhu pro rok 2011 soud konstatuje, že těmito otázkami se zabýval v již zmiňovaném pravomocném rozsudku ze dne 9. 1. 2018, č. j. 15 Af 13/2017-49, který přezkoumával spolehlivost stanovené daně z příjmů právnických osob za rok 2010 a 2011, a na tento rozsudek odkazuje. Opětovný přezkum týchž otázek tak nemá prostor ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2012, kde byla daň stanovena podle pomůcek, a nikoliv dokazováním, jako tomu bylo v případě zdaňovacího období roku 2011.
25. Soud uzavírá, že přes žalobcem uváděné námitky neshledal napadené rozhodnutí žalovaného či rozhodnutí mu předcházející nezákonnými. Vzhledem k tomu žalobu výrokem I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení, neboť ten ve věci neměl úspěch. Žalovanému náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ostatně je ani nepožadoval, a proto soud náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)